

Ludwig Polzer-Hoditz

**Osudové obrazy
z doby mého
duchovního žákovství**

III. obraz nedatováno

*V lese, poblíž malého karpatského
městečka Modernu, odpočívající Berta a
já.*

Já: Novoroční zvony vyzváněly
prelomu století pozdrav
nebes!
Když jsem s očekáváním vstoupil do
města, kde se Dunaj prolamuje, jako
příslib zvonily ty zvony. Předtucha
povstala v mé duši: vážným, krásným
způsobem promění osud můj život.
V novoroční den jsme poprvé se setkali ve
starém kruhu přátel.
Dojem, jenž jsi na mne učinila, řekl mi, že
zbožná jsi a vážná.
A tento dojem také přetrval.
Naše cesty se spojily.
Nebyla bouřlivá, ta naše láska, přec
krásná a přátelská i vážná.
Těšili se všichni, kdo byli kolem nás, že
jsme se tak krásně našli.
Mnoho let pak uplynulo ve
štěstí a dobré mysli.
Dva chlapci vyrůstali jako kvítky,
obklopeni byli láskou.
Přátele jsme měli, již všichni láskyplně při
nás stáli.

Tak bezstarostně na venkově jsme si žili.
S vděčností se ohlížím za onou dobou.
Tvá bytost, tolik spjatá s přírodou, byla mi
k přírodě vůdcem.
Láska, již jsem
se zvířaty a rostlinami takto spojil,
zkrášlila mou činnost na venkově.
A k tomu tvůj umělecký přibyl cit pro
pravého umění všechna zemská díla.

Berta: A ty jsi mi byl vůdcem k
velkému učiteli,
jehož věrně jsme pospolu následovali.
Zbožnost musela naleznout poznání.
Život nám byl nově darován.

Já: Pak teprve jsem pochopil hlas zvonů na
přelomu století, jeho význam, jeho smysl,
jenž tenkrát mi jen v předtuše byl dán.
A stále jasněji se ukazovalo, jak námi
chtěný osud s jistotou a nutností nás vedl
k sobě.

Berta: I tvůj otec mi byl blízký,
byť vídala jsem ho jen
zřídka.
Vždycky mohla jsem s ním mluvit též o
věcech náboženství, i když jeho bystré
myšlení zcela vědě bylo oddané.
On však snažil se ji hlouběji uchopit.
To zavedlo jej k jejímu duchovnímu
původu. O Otčenáši mluvili jsme, a ke
dvěma chlapcům Ježíšům směřovaly
často jeho vážné otázky.

Já: To zvěděl jsem teprv od
tebe za mnoho let.
Tak mlčenlivá jsi vždy byla, když o svaté
šlo věci.
Často též nemohl jsem zbádat, když
hořce jsi plakala.
Tak hluboký a cudný byl tvé duše život.
Tak často mám před sebou vzpomínku,
když kdysi v Opeře jsme od Liszta slyšeli
Legendu o sv. Alžbětě.
Tu plakala jsi tak hořce při obraze
rozloučení Alžběty se svými dětmi, když
musela opustit hrad.

Berta: Jakoby vzpomínka na dávno prožité,
jakoby tušení budoucnosti zmocnilo se mě
při těchto obrazech v čase čirého vnějšího
štěstí, kdy nikdo ještě netušil těžkou
budoucnost.
Už od dětství byl mi tento život zatěžko, a

kdyby mne nebyl osud přivedl k
duchovnímu vůdci, byla bych navzdory
vnějšímu štěstí cítila svůj život stále tíž.

Já: Budoucímu myšlení mě naučil
ten zvěstovatel Michaela.
A tak se musím ptát,
zda hlas zvonů z přelomu století
bude mít pro nás opět význam.

Berta: Tu důvěru jsi nikdy neztratil, že přelom
století nás opět spojí s NÍM, abychom v
boji pokračovali v naší práci, která byla
pouze přerušena, protože démoni,
naplnění bázní, se proti ní teď staví.
Však světlo ducha
přečká temnost světa
a zasvítí lidem na cestu k Michaelovi.

Já: Střed Evropy bude tou dílnou,
kde praví Němci a Slované
jednotu najdou v práci.
Pak Říma stín a Západu fráze svou
účinnost ztratí díky ducha vědě.
Už nebudou více panovat.

Berta: Za tímto současným životem se s vědomým smyslem ohlédnout bude v blízké budoucnosti možné, hvězdné harmonie budou znít, protrpěná bolest se promění v moudrost.

Já: Zůstaňme spojeni navždy.
Brána smrti nebude rozdělením.
Naši vůli proneseme touto branou.

dal odpověď